

maa blive Genstand for en lidt nærmere Forhandling mellem Ministeren og Udvalget. Det er jo temmelig givet, at der er mange af de mindre Mælkeproducenter med 1, 2, 3 Køer, som maa arbejde under vanskelige Forhold, og hvis der ikke bliver Adgang til at yde dem nogen Hjælp i Lighed med den, der ydes andre Ikke-Mælkeproducenter, forekommer det mig, at der bliver begaaet en Uret overfor dem, og det skulde vi dog ikke gerne gøre. Jeg er ogsaa temmelig sikker paa, at det ikke har været Ministerens Tanke. Om vi kan finde en Ordning her, der kan være tilfredsstillende, uden at der sker en Ændring i Lovforslaget, det er jo muligt. Det er et Spørgsmaal, vi senere kan overveje sammen med den højtærede Minister.

Jeg haaber, at det skal lykkes at gennemføre denne Sag, uden at der skal gribes forstyrrende ind i de Dyrstidsforanstaltninger, der rundt omkring i Kommunerne er truffet med Hensyn til Befolkningens Forsyning med Mælk, men ogsaa her tror jeg, at der meget let kan komme Vanskeligheder i Landkommunerne. Imidlertid, det er Spørgsmaal, som Administrationen maa se at ordne paa bedste Maade, og det skal jeg altsaa ikke udtale mig nærmere om.

Jeg skal sammenfatte disse korte Bemærkninger deri, at vi fra vor Side fuldt ud billiger, at der sikres Befolkningen den nødvendige Mælk, særlig af Hensyn til Børnene, og at vi er særdeles villige til at gaa med dertil, ogsaa til, at Staten i den Anledning yder et Tilskud af 8 Mill. Kr., som det her foreslaas.

Døcker: Dette Lovforslag er en ganske naturlig Følge af den Smørordning, der kom forleden, og som skal træde i Kraft til Nytaar. Jeg kan altsaa straks sige, at det Parti, hvortil jeg hører, har megen Sympati for Lovforslaget og betragter det som en ganske nødvendig Konsekvens af Smørordningen. Men paa den anden Side er det ganske naturligt, at naar et saa stort og vidtrækkende Lovforslag fremkommer saa sent, at der levnes saa overvættets kort Tid til at behandle det, har man som Rigsdagsmand en lidt underlig Følelse, for der er jo saa at sige ingen Vej udenom. Ifølge Sagens Natur maa den Slags Sager for største Delen forberedes ude omkring i de mange Nævn og Udvalg, som de nuværende Forhold har skabt her i Landet, men jeg kan ikke lade være at antyde, hvilken lidt ubehagelig Følelse det er for en Rigsdagsmand at tage den Slags Lov-

forslag som det, der her foreligger, saa at sige ubeset. Man gør det jo i fuld Tillid til de Organisationer og andre, der har forberedt det Arbejde, der ligger for. Jeg er fuldstændig enig i, at Lovforslaget maa fremmes hurtig, det maa være vedtaget inden Jul, og der er altsaa ikke Tid til ret megen Forhandling. Derfor har de faa Bemærkninger, jeg skal gøre, i Virkeligheden en noget formel Karakter. Jeg kan slutte mig til de Bemærkninger, den foregaaende ærede Taler gjorde, men der er dog et Forhold, jeg vil pege paa, og som jeg tillægger nogen Vægt i Betragtning af den Maade, hvorpaa Lovforslag i denne Tid fremmes.

I § 1 er der i Folketinget foretaget en Forandring, som efter min Mening er en betydelig Forbedring, idet der staar, at det skal være „efter Overenskomst“ med De danske Mejeriforeningers Fællesorganisation, at Indenrigsministeren skal træffe Bestemmelser om Behandling og Aflevering af Mælken. Dette Udtryk byder dog mere Sikkerhed end det, der før var anvendt, „efter Forhandling“, thi denne Forhandling kunde følges eller ikke følges. Nu har man en vis Sikkerhed for, at de mest sagkyndiges Opfattelse bliver den raadende. Derimod synes jeg, det er et noget uklart Udtryk, der er brugt i § 3, nemlig at det er Indenrigsministeren, der skal bestemme, i hvilke Kommuner Tilskuddet kan anvendes til Nedsættelse af Mælkeprisen i Almindelighed. Jeg hørte, at den højtærede Minister ved Fremsættelsen af Lovforslaget nævnede „bylignende“, og saaledes har jeg ogsaa forstaaet Bestemmelsen, men den havde være tydeligere, hvis dette Udtryk var blevet brugt. Som Bestemmelsen nu er affattet, er der, om jeg saa maa sige, frit Valg for Indenrigsministeren, men Meningen maa jo være den, som nu ogsaa er blevet bekræftet ved Udtalelse af Ministeren, at det er bylignende Kommuner, der er Tale om.

Ligesom den foregaaende ærede Taler maa jeg sige, at jeg nærer nogen Betænkelighed ved Ordningen for Landkommunernes Vedkommende. Det er ret naturligt, at et Forhold som Mælkeforsyning ligger forskelligt for Landkommuner og Bykommuner, og da særlig for rene og skære Landkommuner og de største Byer. Overfor enkelte Landkommuner vil Forholdet endog være det, at der i og for sig ikke er saa forfærdelig haardt Brug for en saadan Lov. Jeg har saaledes i 30 Aar levet ude i en ren og skær Landkommune uden nogen som helst bymæssig Bebyggelse, hvor der kun er